

Tiếng hú giữa đêm khuya

Tác Giả- BS Trán Quý Trâm
Thứ Sáu, 18 Tháng 5 Năm 2012 19:57

Một trong những đêm tháy Cáng Sán mát hát tình ngái, ngay cá đáng bào, dân tác mình.

Tiếng hú giữa đêm khuya

Bác sĩ Trán Quý Trâm

Kính táng các bán tái trái giam AN ĐáM -Quáng Nam.

Một buổi tối mùa đông cách đây váa đúng 31 năm. Lúc đó tôi đang bá “cái táo” tái trái giam An ĐáM, cách thành phá Đà Náng khoáng 50 cây sá theo đáng chim bay... Tôi cán nhá rát ráõ, đêm đó trái máa, máa tám táa, ngoài trái tái đen, tiáng gió thánh thoáng rít lán táng hái, len vào hai lá tai cáa chúng tôi nhá tiáng ma quá kêu khóc ngoài khu nghĩa đáa bên kia sán đái. Chúng tôi: anh Tháng -Trung úy Cánh sát đác biát, anh Láng -đoàn tráng xây đáng nông thôn, anh Ká-phó quán tráng, và tôi váa mái bá giái giao vá đây tá trái giam chá Cán, Đà-Náng.

Ngoài tôi ra, các anh kia tôi không ráõ các anh sá tráng vá loái gái, riêng anh Láng lúc bá bát, khai là làm nghá Y tá. Tôi cháng tháy anh biát gái vá chuyên môn, mà cá há mát bánh nhán náng sáp chát là anh trình báo vái công an xin mát con gà cán sáng, xá làm đôi đang cán máu me, đáp lán báng. Kát quá bánh nhán ván chát. Anh cán náĩ: “Tôi cháa báng cách này cáu sáng rát nhiáu ngái”. Công an tin nán đá anh làm á trám xá vái chúng tôi. Tính tá khi tôi nháp trái đán nay đã ba tháng, có 5 ngái chát: 3 bá chát vì sát rét ác tánh, hai ngái chát vì kiát sác.

Tính ra anh đã má cá tháy 5 (năm) con gà đá lo cháa bánh cho nháng ngái xáu sá kia, nháng kát quá nhá quý vá đã biát, cháng ai cán sáng. Tát cá năm ngái đáu theo nhau sang bên kia sán đái. Chúng tôi không dám ăn máy con gà đã chát. Anh Láng thán nhiên rô-ti máy miáng thát gà béo ngáy trên lò báp báng than mà chúng tôi dùng đá náu nác luác kim tiám. Anh đã ăn nháng miáng thát gà náng ngáy thát ngon lành...

Bên cạnh trộm cắp là phòng cách ly dành riêng cho số người bị lao phổi nặng nhất. Lúc tôi mới tới, bệnh phổi của họ đã vào thời kỳ thứ ba; bệnh xá không có thuốc chữa. Thỉnh thoảng thân nhân họ thăm nuôi, kiêng dũa vài lọ streptomycine 1g. Họ đem qua như trộm cắp chích, và một ai nọ y dũa hân hoan như vừa có được thuốc tiên... Đêm tôi nằm nghe nghe họ nằm ở phòng cách ly sát bên trộm cắp ho húng hòng, khạc nhớt bả bãi thây cũng ghê quá. Thấy vậy, tôi đã nghe anh em mới nhập mang khu trang đồ giặt và sinh, phòng lây sang người khác.

Như vậy, tôi cũng thấy yên tâm, đỡ ngán phần nào. Nhưng niềm vui, hy vọng của họ cũng chỉ là ánh sáng của con đom đóm, vì đôi gã thân nhân của họ kiêu m ra thu c và lên thăm họ thấy họ xuyên đ c. Hy vọng, niềm vui lại tàn dần theo tiếng c n ho và sự suy kiệt dần mòn của cả th . Tôi chia họ thấy ai ra khỏi khu nhà cách ly để trở về nhập vào khối anh em lao động như lúc họ mới đến trại. Tất cả những bệnh nhân lao phổi đều nằm liệt đ c anh em bên tù bó chặt thân xác bằng chiếc chiếu để mang dần bên kia sân đến đó, để nghe được tiếng nhúng nước đã đến trại c.

Trong số những người bệnh cách ly có anh Nguyễn Văn Năm bị Hemoptysis. Trong cơn thấy anh bị mất máu rồi ngừng và không còn sống. Một đêm anh bị đau họ ch u bên phổi. Đó là triệu chứng bệnh “Viêm ruột thừa cấp”. Tôi lên báo cáo công an và chị Năm, triệu chứng trầm xá: “Ngày mai có xe về Đà Nẵng, xin cho đem anh Nguyễn Văn Năm về, nhập viện để mổ, thì mới cứu được”. Những tiếng họ đều u l c đều u và cho là: “Tên này có nợ máu ngừng với cách mạng, với nhân dân, anh chia không được thì để cho nó chết”.

Về phần tôi, bao nhiêu kim ch , tôi đem theo lên năm ngoái lúc bị bắt, đều đã dùng hết. Do đó tôi không thể mổ được. Về lại bệnh nhân bị huyết áp họ ngừng, sự bối choáng và tê vong. Nhờ mình hiểu lĩnh mà không có một chút xíu ph n ng tiến ch ng choáng nào trong tay. Một ngày sau bệnh anh Nguyễn Văn Năm co c ng, càng ngày càng phình to. Anh thấy không nổi, tôi phải dùng syringe rút bớt nước ra, thấy những quả ngày hôm sau, bệnh anh Năm lại triệu chứng lên, có phần to hơn. Đúng là ruột thừa đã bị vỡ m , và là Peritonite aiguë. Tôi lại lên nắm n t công an quân giáo rồi lại đến chị Năm (triệu chứng trầm xá), những tiếng họ đều u thấy họ ngừng t ch i và còn nói với tôi: “Đó là tên có nợ máu ngừng với cách mạng với nhân dân. Cần để cho nó chết”

Tôi vô cùng thất vọng và trở về, ghé chị anh Năm để thăm bệnh. Anh nắm tay tôi, thì thào: “Bác sĩ cứu tôi với, tôi còn về trở và 5 đứa con còn nhỏ dại, đừng để tôi phải chết n n này bác sĩ i”. Tôi an ủi anh: “Anh yên tâm, tôi sẽ cố gắng xin với công an quân giáo và triệu chứng trầm để cho anh được chuyển về bệnh viện Đà Nẵng chữa trị”. Tôi xin được của anh em mấy chai serum, mấy lọ thuốc sinh và mấy viên valium 10mg. Tôi đã dùng hết cho anh. Tôi nghe tiếng anh hét lên đau đớn mà lòng buồn vô hạn. Những cũng đành bó tay, không làm gì để giúp cho anh được c. Không còn một thứ thuốc gì để lo cứu anh nữa.

Những ngày sau đó anh Nguyễn Văn Năm yếu dần. Anh được đưa về nằm hồi hồi trong một phòng khám để chờ đợi dành cho những người “có nhiều nợ máu”. Căn phòng hôi hám không thấy nào thấy ng thấy đ c. Mọi lần tôi đến khám bệnh, ruồi bay lên tiếng đàn. Tiếng vo vo tiếng nh bầy ong. Những bệnh nhân nằm với phân và nước tiểu, khai thác đến ói m a. Đã trải qua nhiều ngày đêm, anh nằm rên la th m thi t. Bệnh anh càng triệu chứng to hơn, tôi chỉ làm pontion lấy nước và cho anh uống thuốc ngủ. Những khi hết thuốc, anh càng kêu la th ng thi t: “Bác sĩ i, cứu tôi với. Tôi còn về đứa và 5 con thấy”.

Tiếng hú giữa đêm khuya

Tác Giả: BS Trần Quý Trâm

Thứ Sáu, 18 Tháng 5 Năm 2012 19:57

Đêm nay là đêm 30 tết. Chúng tôi ngồi trộm ngấm bu n t i bên c nh lò than. Tiếng n lách tách c a viên than h ng lóe sáng, soi rõ m y b m t tang th ng c a chúng tôi. Tôi đang hình dung ngày m ng M t t t, v ch ng và các con đi chùa, hái l c đ u năm. R i tôi s l i xỉ cho các con tôi nh ng đ ng ti n m i, nói v i v tôi nh ng l i chúc h nh phúc gia đình và cho riêng nàng-Chao i là h nh phúc.

M t tiếng s m n to chát chúa làm tôi t nh gi c m đ p. L n trong gió m a, m t tiếng hú thê l ng vang lên: “Bác sĩ i! C u tôi v i. Tôi đau quá,.. Ch t m t, c u tôi, Bác sĩ i...” Tôi nói v i m y anh bên c nh: “Có l đêm nay anh Năm s đi”. Chi u hôm qua tôi t i thăm b nh th y anh n m thoi thóp, h p h i. Đôi m t m to, anh nhìn tôi c g ng th u thảo: “Bác sĩ c u tôi, ch t...” Tôi đã a n c m t, khóc th m vì tuy t v ng không còn cách gì c u đ c m ng anh... M y ngày nay, anh đã đ c nuôi b ng d ch chuy n. Khi b ng anh căng c ng quá, tôi làm pontion, l y ra t ng lít n c, v i hy v ng mong manh kéo dài h i th cho anh đ c lúc nào hay lúc đó...

Và rồi, giữa đêm vắng, sáng, mỗi lúc tiếng kêu của anh yêu dấu đi chừa còn là những thanh âm ngọt ngào thê lương. Anh Nguyễn Văn Năm đã ra đi, bỏ lại vợ con. Mọi người cho rằng ai không biết. Anh Năm đã chết vì sự cố tình của những người con coi trọng, những con người cũng là người, những người không có trái tim, không có những rung động xúc cảm của con người. Họ tàn ác vô nhân đã chiếm đoạt tiếng ngỗng nghách tâm hồn - Những con người giả - Có lẽ sự tàn ác cũng chỉ đến thôi, không còn gì để vượt lên trên để cách giết người này nữa. Quả thật những người giết người trong lòng, vô nhân. Đúng là siêu việt. Người của gia đình và không thể nào so sánh được với những sự tàn ác, bất nhân.

Sáng morning Morning, còn bao nhiêu đi ngày hôm qua đã đau buồn, buồn trong xót xa. Tiếng hàng cây đổ xiêu vẹo, những ngang xung quanh trầm xá. Tôi cảm thấy mệt mỏi, thẫn thờ vì cả đêm không ngủ được, vì nhớ nhà, và cũng vì tiếng kêu rên thê lương của anh Nguyễn Văn Năm. Qua khung cửa sổ để cửa rào bằng những sợi kim gai đan xéo, chúng tôi nhìn thấy đám tang đi qua. Thân xác anh Năm được bó trong một chiếc chiếu, có vẻ đã hơi cũ, được ràng buộc rồi. Hai người (bà nội) khiêng hai đầu bằng một đòn tre. Họ đi lồm bồm trong những bùn làm văng tung tóe những vệt bùn nhầy nhụa lên con đường trơn trượt. Họ đang khiêng một xác chết. Đám tang cô đơn, không có tiếng khóc. Họ yên lặng khiêng anh Nguyễn Văn Năm với nghĩa để dành cho những người tù xui xẻo bên kia đời. Nơi đây, một huyết o đã được người ta đào sâu tận đáy ngày trước. Thôi, đã xong một kiếp người.

Vĩnh Biệt Anh Năm.

HOUSTON, THÁNG 5 -2006

BS BĐQ Trần Quý Trâm

Y sĩ trưởng LĐ 11 BĐQ